

1.kapitola

Přeložení do Kirchovic

V Praze sloužil jistý mladý římskokatolický kněz. Jmenoval se Aleš Novák. Ve svém působišti sloužil farníkům i církvi velice spolehlivě. Od svého vysvěcení působil v Praze již čtyři roky. Bylo mu dvacet osm. Jednoho dne mu však zazvonil telefon. Mladý kněz jej zvedl. Z telefonu se ozval hlas generálního vikáře: „Pochválen budiž Pán Ježíš Kristus. Otče Nováku, u telefonu generální vikář Ambrosius. Dostavte se, prosím, ve středu na biskupství. Ano?“ „Až navěky. Ano, ano otče generální vikáři. Ve třináct hodin jsem tam, spolehněte se“ odpověděl kněz. Generální vikář jen opáčil: „Dobrá tedy, s otcem biskupem Vás budeme očekávat. S Pánem Bohem.“

Ve středu se P. Novák dostavil do biskupské kanceláře, kde s ním bylo probráno přeložení do zapadlé obce Kirchovice. Na rozdíl od svých předchůdců tam byl přeložen, aby duchovní život obce pozvedl k lepšímu, nikoliv za trest. P. Novák byl z této zprávy úplně v šoku. Nevěděl, co si má počít-tak mu jeho farníci přirostli k srdci! Z biskupství odcházel, jakoby ho polili vařící vodou.

V neděli se při mši, konkrétně po ohláškách, rozloučil se svými pražskými farníky. Od pondělka dával do pořádku své pastorační záležitosti a v pátek se zcela zabydlel na své nové faře v Kirchovicích. Do sobotního večera vše bylo hotovo a P. Novák se se svým pracovním výkonem cítil zcela spokojen. Navečer se ještě stihl připravit na své zítřejší kázání.

Nastalo nedělní ráno. P. Novák odemknul hlavní vchod do kostela. Šel přímo k oltáři, kde uctivě pokleknul a nejistým krokem vstoupil do sakristie. Začal se připravovat ke mši svaté. Nejprve vytáhl kalich, vložil do něj purifikatorium a překryl jej zelenou palou. Na palu poté vložil korporál a vše přikryl zeleným vélem. Poté kalich přenesl na abak. Též tam přinesl patény. Vzal do rukou obětní misku a naplnil ji malými hostiemi a navrch dal jednu velkou hostii. Položil na obětní misku víko a přenesl ji na malý stolík u vchodu do kostela. Tam přinesl i tácek s konvičkami a manutergiem. Nakonec připravil liturgické texty- Misál, Lekcionář I-B, přímluvy a evangeliář.

Když tak udělal, bylo již třičtvrtě na devět. Rozhodl se, že půjde zpovídat. Ke zpovědi však nešel nikdo. Žádný z farníků nechtěl být s novým farářem konfrontován dřív, než jej poznají. Svým seznamem hříchů by nikdo z nich nechtěl udělat na nového kněze špatný dojem. Přestože P. Novák je za svou

čtyřletou praxi na ledacos zvyklý, farníci to nemohou však chápat. Tento jev není ojedinělý-stává se to často mimo Kirchovice. Když bylo pět minut před obřadem, byl P. Novák mile překvapen. Svíce byly již rozsvícené a v sakristii čekali chlapi oblečení v bílé rochetě, zpod níž vykukovala černá komže. Nebylo pochyb- to jsou místní ministranti!

„Pochválen PánJežíš Kristus!“ pozdravil P. Novák kluky.

„Až navěky!“ odpověděli ministranti. P. Novák hned zareagoval: „Jmenuji se Aleš Novák, ale říkejte mi otče Aleši: Služby máte rozdělené?“ Nejstarší ministrant jen kývl. Když nastala devátá hodina, P. Novák jen lehce pronesl: „Dobře, vyjděte v pokoji.“ Ozval se cinkot zvonku a všichni za zpěvu úvodní písně, provázené zvukem varhan, přistoupili k oltáři a poklekli.

Ministranti si stoupli na svá místa a kněz se postavil před sedes. První sloka písně utichla. P. Novák se pokřižoval a přitom pronesl: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého, amen,“ poté pokračoval, „milost našeho Pána, Ježíše Krista i láska Otcova, ve společenství Ducha Svatého ať je s vámi, se všemi. „I s tebou,“ odpověděl lid. Pak P. Novák řekl: „Jmenuji se Aleš Novák a byl jsem přeložen k vám jako váš nový kněz. Říkejte mi ale otec Aleš. Toliko na úvod.“ Poté obřad pokračoval obvyklým způsobem. Jakmile mše svatá skončila, odebral se P. Novák s ministranty do sakristie.

2.kapitola

Neočekávaný pohled

P. Novák si sundal štolu, svlékl ornát a albu a lehce je pověsil do skříně. Velmi chvatně pak vyšel před kostel, aby se rozloučil s farníky. Stál tam ve své černé klerice s kolárkem a každému podal ruku, usmívající se při tom. Takto se rozloučil asi s dvaceti lidmi, než k němu přistoupila mladá slečna, vypadala na 26 let. Měla dlouhé blond vlasy, milou tvářičku a její postava byla úchvatná. Velice elegantně se vznešeností gazely přikročila k P. Novákovi a pohlédla svýma šedýma očkama do těch jeho. Jakmile se jejich pohledy setkaly, nebylo

cesty zpět. P. Novák byl zvyklý hledět lidem do očí, ale pohled do těchto krásných očí jej úplně vyvedl z míry. Chvíli tam tak oba stáli mlčky zhruba dvě minuty, než je přerušil starší farník: „S Pánem Bohem, otče Aleši.“

Stejně odpověděl i P. Novák, který se právě probral z tohoto neočekávaného setkání, či spíše neočekávaného pohledu. Ta krásná slečna mezitím ladně odcupitala pryč. Jakmile všichni odešli, vrátil se zpět do sakristie, aby vše uklidil a zamknul kostel. Jaké překvapení ho čekalo, když vše bylo již uklizené. Zhasl světla, lehce se pokřižoval u kropenky, uzamkl kostel a odebral se na faru.

Převlékl se do civilního oblečení a ohřál si oběd. Jakmile poobědval, pustil se do nějaké administrativní záležitosti a zlehka si odpočinul. Napadlo ho, že si přečte něco z Písma svatého a bude nad tím rozjímat. Z knihovny vytáhl velkou tlustou bibli. Jakmile došel ke křeslu, zavadil tričkem o stůl. Málem by byl zakopl, ale v poslední vteřině našel opět rovnováhu, jenže přitom upustil knihu knih.

Bible mu spadla obálkou vzhůru. P. Novák se pro ní shýbl a zvedl ji. Byla rozevřená na sedmé kapitole Písně písni. Nejprve ho upoutal pátý verš. Přímo mu bil do očí. Polohlasně jej přečetl: „Tvé hrdlo je jak věž ze slonoviny, tvé oči – rybníky v Chešbonu u brány Batrabímské. Tvůj nos je jak libanonská věž, zkoumavě hledící k Damašku.“ Klesl v hlase a jeho mysl naplnila radost. Vzpomněl si na tu krásnou slečnu, na její zářící šedé oči. Kdyby byl býval mohl, hleděl by do nich stále. Týden to byl pro nového kněze náročný. Celou dobu se však těšil na nedělní mši!

Nastala další neděle. Před mší se několik lidí přeci jen šlo vyzpovídat, počáteční nedůvěra byla pryč. Začala mše. Při čtení, nebo kdykoli jindy, když mohl, pohlédl na tu krásnou slečnu. Nemohl od ní odtrhnout svůj zrak. Nepřikládal tomu žádnou váhu, jenže netušil, že ten neočekávaný pohled dočista změní jeho život.

3.kapitola

Žehnání adventních věnců

Když otec Aleš, jak si farníci zvykli říkat P. Novákovi, přišel do Kirchovic, byl měsíc srpen právě ve své polovině. Farníci si na něj brzy zvykli. Otec Aleš také pořádal různá duchovní setkání pro utužení farního společenství. Občas uspořádal i nějaký ten výlet pro ministranty. Je samozřejmé, že jména všech svých oveček nemohl znát hned. Časem se je však dozvěděl, podobně jako osobní život mnoha obyvatel církevní obce. Nejvíce se jeho zvědavost obracela k té krásné šestadvacetileté slečně. Již dávno jej zajímalo, jak se tato kráska jmenuje. Vzhledem k tomu, že docházela na duchovní setkání na faru, kde bylo spíše víc členů ve věku jejích rodičů. Byla by se cítila osaměle, ale přítomnost a věk otce Aleše jí přeci jen dodávala jaký pocit sounáležitosti.

Otec Aleš se Zuzaně, jak se ta slečna jmenuje, líbil. Byl to podle ní hezký chlap. O lásce by se nedalo příliš hovořit.

Den ze dnem se střídal, měsíc končil, měsíc začínal. Zkrátka čas utekl jako voda. Otec Aleš a Zuzana se stáli přáteli. Mluvivali spolu, jak jen to šlo. Mimo dům Boží a farní setkání se nevyhledávali, přece jim spolu bylo dobře. Mihla se 33. neděle v mezidobí, Slavnost Ježíše Krista Krále, jakoby máchnutím kouzelného proutku zde byla sobota, před 1. nedělí adventní. V tento den bylo zvykem, že se zájemci sešli na faře, aby si mohli vyrobit adventní věnec, který kněz pak požehná, či jak se nesprávně říká, posvěť. Otec Aleš si nedovolil tuto tradici obejít. Nebylo by to setkání, kde by samozřejmě, Zuzana mohla chybět.

Této akce se zpravidla zúčastnily matky s malými dětmi, jen o pár let starších, než je právě Zuzana. Zuzana si s nimi mohla o mnohém popovídat, jenže háček byl v tom, že rozhovor se často stočil k mateřským a manželským záležitostem, v čemž Zuzana, jako svobodná a bezdětná žena, nemohla přidat ani slovíčko.

Otec Aleš se věnoval svým záležitostem, ženy se zase věnovaly svým adventním věncům. Čas ubíhal rychle a vzduchem se linul pach lepidla z tavících pistolí, překrytý vůní pomerančové kůry, badyánu, vanilky a jehličí z připravených větviček. Nastala čtvrtá hodina odpolední, začalo se stmívat. Dokončené adventní věnce ležely na velkém stole. Přikročil otec Aleš ze své pracovny s Benedikcionálem a kropenkou s požehnanou vodou. Pronesl modlitbu a pokropil věnce požehnanou vodou. Lidé se z fary pomaličku se svými adventními věnci vytráceli.

